

עין משפט נר מצוה

א ומי פ"ד מה' איסורי מונח ה' ו':

בב ב' ממ"י פ"ו מה' ע"ז טושיע י"ד מנ"ל קמו טו:

גב ג' ממ"י פ"ד מה' איסורי מונח ה"א':

כד ד' ממ"י שם ה' ה': בה ה' ממ"י פ"י מה' מוק' ממון ה"ב':

ו' ממ"י פ"ב מה' איסורי מונח ה' ט':

כו ד' ממ"י פ"ג שם ה"ב': כז ה' ממ"י פ"ב שם הלכה ו':

תורה אור השלם

- דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מבם קרבן ל' מן הבקבה מן הקרבן ומן הצאן תקריבו את קרבנכם: ויקרא א ב
- פסילי אלהיהם תשרפון באש לא תחמד כסף וזהב עליהם וקחתי לך מן הקשקש כי תעביהם כי תעביהם וְ אֶלְהֵיךָ הוּא: דברים ז ה
- וְנִמְצָא אֶת מוֹדָעָם וְשֹׁרְבָתָם אֶת מִזְבְּחָם וְאֶשְׂרֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן וּפְסִילֵיהֶם אֶלְהֵיהֶם תַּשְׂדֵּדוּן וְאִבְדָתָם אֶת שֵׁשֶׁם מִן הַמִּקְדָּשׁ וְהָרִים יִבֹּג וְאִשׁ אֲשֶׁר יִתֵּן שִׁכְבֹתוֹ בְּבִקְחָהּ מוֹת יוֹקֵת וְאֵת הַבְּקִיָּה וְקִירָא כ טו
- וְקִירָא אֶת כְּבוֹדֵם בְּתַבְרִית שׁוּר אֲבָל עֲשֹׂב: תהלים ק כ
- וּמִיד כִּן רַבֵּי לֹא תִקְרִיב אֶת לֶחֶם אֱלֹהִים מִקֵּל אֵלֶּה כִּי מִשְׁתַּחֲוֶה בָרָם מִתּוֹם לֹא יִקְרַב לָבֶם: ויקרא כב כ
- וְיָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה מִן הַחֲשִׁית כֹּל בִּשְׂר אֶת דְּרָבָו עַל הָאָרֶץ: בראשית ו י
- פֶּן תִּשְׁחָתוּן וְעִשִׂיתֶם לָבֶם פֶּסֶל מִמֹּנֶת כָּל כְּסֵל תַּבְנִית: ו' קראו נקבה: דברים ז טז
- וְהִי בִלְחֵל הַחַוָּא יִאֲמַר לֵךְ יְיָ קֹחַ אֶת פֶּר הַלֵּבֶךְ וְאֶת הַר הַשְּׂנִי שִׁבַּע שָׁנִים וְהִרְסֵתָ וְהַרְסֵתָ הַבְּעֵל אֲשֶׁר לֵאבֶדֶךָ וְאֵת הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר עָלָיו תִּבְרֹת: שופטים ז כה

גליון הש"ם

בעין משפט ב ט"ז מה' עבודת כוכבים. ס' ס' מנ"ר ק דלרץ לשם אחריה ולא נמ"ל נלל כרמנים דין ללנות ס':

שינויי נוסחאות

אן עשומת אינו דין שיהא ציפויי. ונכתי' אחר עשומר יכול יהא וכו' (ש"ס) אן וחסד עליהם דכרס (ש"ס) אן סאול יהוא מותר (ש"ס) אן ג' לית ג' בל כרין. אומז בית כריא. ל"א לא חילקין. פני קמלן פני הבלב עין כל עין קון (ש"ס) אן דקאס והאז מעניינא דקרא גבי בהמה כתיב ואש (ש"ס) אן ל"א אלה, אן שיש כרונז משיא' כוננז (ש"ס) שיש כוננז מה שאין כן ברובות יס כרונז שרונעז עשה בר' (ש"ס) אן הסנה לאחר מיתה משיא' כרונז ומפני שיש ברובות מה שא"כ כוננז רבונגה מה שא"כ ברובע הולרין (ש"ס) אן ג' ק"ס הרונעז והננעז והמוקצה והנעבד והמחיר והכלאים והטריפה הדי ר' קקשט וכו' והדיה נילקוט פרסא עשומת ו' ויהינה הדי סס מיתב טולס ממק. ס' והננעז והאלמן (המחיר) הדי ס' קקשט שקסס כו', ונפלא ספרים מסייס דא והמחיר ושרעז וקטט הדי ס' קקשטס כו', וכו' ויהינה גריס לה (ש"ס) אן אקורין שנא' (ש"ס) אן פוסל בר דגר שנא' (ש"ס) אן ל"א או מן, ויקהל ג, י' וכן מוקצה המוקצה נעבדת כיון אן מוקצה אסור (ש"ס) טון ואלמר לו ה' קח (ש"ס) אן ג' לית ה' (ש"ס) ית הד"א (ש"ס) יטן דלסוק הדר קאמר ודס"א (ש"ס) אן ג' נגדסין

יעב"ז אן מילף אלא מדינא אמל דלסוק כו' ולא לרץ קהל הדר קאמר אל אקיימו כו'. כלומר אכתי אדון כי האי דינא נעבד שהוא מותר ללא אשכחן שהוא אסור יהא צפוי מותר ואי משום לא תחמוד איכא לזקאמא בדבר שאין בו רוח הקדש (ש"ס) אן וקאמר אל אקיימו כי הד"א (ש"ס) אן לשון גובה בלי מה"ד ואח"כ ד"ה בית כלול כי ל"ק ויכ' בע"ז דמ"ז ע"א. (ש"ס) דת לשון גובה כמו ג' בית כלול כמו כלול כליון. ל"א בית כריא בית הכסא לשון כורה שומה (ש"ס) סס נטקלון. הס"ד ומס"ד אונס ריבזון שרין ברובע דבין כך ובין כך חייב סקילה הס"ד (ש"ס) אן משלס בעילוי חל הסופר (ש"ס) אן להקדש הס"ד ומס"ד שקדם מום עובר להקדישן קדושים קדושת הגוף וצריכין מום קבוע הס"ד (ש"ס) אן מה"ד דבר עירה וע"ז כונע וננעז דבר מום מוקצה ונעבד דבר ע"ז הס"ד והס"א. (ש"ס) אן מוקצה דכתיב פר שני ז' עסיס כו'. (ש"ס) אן ל"א עד ז' (ש"ס) אן שכן מומו כנלי הטיע כו'. (ש"ס) אן ונפרק כל אצלמס עבד כי האי ק"ו (ש"ס) אן והיה מצוי למעבד האי ק"ו דלא חילוף ומה אמתן ומחיר ססס אקורין ציפוייהון מותרין כו' ולהתיר לציפי הכו'.

לדרש' אתאן. המוקצה ציצור ע"ז הוא אסור למובח וציפוי שקליו מותר בהנאה ודעירין לא נעבד: וזה וזה. בין מוקצה ובין נעבד מותר באכילה: אן מוקצה אסור אצלום אלא אותו שקבי שבע שנים. שהקצוהו לעבודת כוכבים: שנאמר ויהי כליא'תו חותב ויאמר לו ה' קח את פר השור אשר לאבדך ופר השני שבע שנים. האי השני היינו מפותס ז' שנים לעבודת כוכבים כגון הבקר והמשינס: והרין מוקצה לחוריה הוא ודא נעבד נפי הוא. דקרוי הוא בעל דמ' והוסת את מוכב הבעל העשוי לצורך אותו פר שהוא בעל: וחידוש הוא. כל אותו מעשה ודערען לפי שחורן (לארץ) היה ולילה (יהיה ולא לה) דלא היה זמן הקרבת זרות דלא היה כהן

כה:

אמר רב אשי משום דאיכא למימר מעיקרא דינא פירכא כו'. ובנכ"כ קא אמר לה ר"ע להאי פירכא מה לגעל מוס שכן לאמומו נגלה והיינו דקאמר הכא שכן מומו ניכר מימה אמאי לא קאמר אתנן ומחיר יוכיח דאין מומו ניכר ואסורין למנזח: וזב"ה אתנן ומחיר

שצפיין מותרין. והי"ה דהוא מני

למעבד ק"ו כדאיתא פרק כל הללמים (ע"ז מו): ומה אתנן ומחיר שמותרים צתלוש להדיוט אסורים צבעלי חיים לגבוה נעבד שצאסור צתלוש להדיוט אינו דין שצאסור צבעלי חיים לגבוה והשתא לא שיך למימר או חילוף כדאמר הכא אן וצפרק כל הללמים (גו"ש) לא עבד כי האי ק"ו לאסור אצני הכ למנזח דאמר התם ומה אתנן דמותר צתלוש להדיוט אסור צממוצר לגבוה נעבד נאכ"ו או חילוף ומה אתנן ומחיר שהס אסורין וציפוייהם מותרים והוה מני למעבד האי ק"ו התם להמיר ציפוי הכ אפי' למנזח: אא חילוף כו'.

וא"ת אמאי לא קאמר כל היכא דאיכא למיעבד לקולא ולחומרא עבדינן לחומרא והכי אמר פרק כל הללמים (ע"ז מו): וי"ל דגבי צעלי חיים אית לן למיעבד טפי לקולא דאין לנו לאסור צעלי חיים כיון דמני למעבד ק"ו לקולא:

נעבד שהוא מותר אינו דין שיהא ציפוי מותר. וצפ' השוחט (חולין מ). אמר התם דתקרונת דנעבד דצעלי חיים אסור דאמר הא דאמר להר הא דאמר לגדא דהר דתקרונתו אסור אלמא דתמחמירין טפי צתקרונת דציפוי חיים מנפצי וגצי לה אומר לאיפכא דציפוי חיים דהר קאמר התם פ"ר כל הללמ' (ע"ז מה). דאסור ותקרונתו מותר כדאמר פרק השוחט (חולין מ). הא דאמר להר פ"י אס שחט לשם הר תקרינתו מותר וי"ל דהא דאמר התם דציפוי דהר דאסור היינו הציפוי שהיה עליו צשעת השתחוואה וכי ה"ג ציפוי דצעלי חיים נמי אסור וזה דאמר ההא מותר היינו לציפוי הנאה דאמר השתחוואה אי נמי לפי המסקנא דאמר הכא דציפוי דנעבד אסור ניחא: **תלמוד** צומר מן הבקר צהוציא הנעבד. פירש רש"י דאסור לגבוה וכיון דאסור לגבוה ציפוי אסור אף להדיוט דקרינא ציה כסף וזהב עליהס לשון רש"י והדין עמו דפ"י כן דאין לומר דלפי האי מיעוטא נמי דציפוי מותר להדיוט ולא תחמוד כסף וזהב עליהס מוקמינן ליה צשאין צו רוח חיים אצל צצעלי חיים מותר לגבוה דלמדקפירין צסמון טעמא דמעטיה קרא משמע דפשיטא ליה דאחר דמעטיה קרא כל ציפוי דנעבד אסור צצעלי חיים וכן משמע הסוגיא: **והא** תנא מיייתי לה מהבא דתנא ברי', תימה דהכא משמע דר"ש לית ליה האי דרשא דכי משחתם דהא מפיק ליה לעיל מקרא אחרינא מדאמר אס נאמר נוגח למה נאמר רובע משמע דרריש ליה ממן הנקר וצפרק אין דעיה דפסולת דכתיב כי משחתם דרשי' קאמר ר"ש לענין דציה דפסולת דכתיב כי משחתם דרשי' קאמר ר"ש לעיל אס נאמר נוגח דצצרי דת"ק קא א"ל דמפיק ליה מן הנקר וליה לא כצירא ליה דדריש ליה מני משחתם: **כל** שהמום פוסל בו דבר ערוה ועבודת כוכבים פוסל'ין בו. לרץ עיון מאי קאמר הא דרשנין רובע ונרבע מכי משחתם:

כל האסורין פרק שישי תמורה

ציפויין. אס סיככה עליו שוס דצר לאחר שנתנו לה מותר הציפוי לצא צצית' לעשות ויקועין למנזח דהמורה לא אסרה אלא גם שניהן ולא ציפוייהן: **נעבד** **ציפוייהן** אסור. דכתיב לא תחמוד כסף וזהב עליהס וגו': יאנעבד שעצאווה עבודס כוכבים אינו דין שיהא הוא

אסור לגבוה. נהי דלהדיוט לא מיתסר דאין צעלי חיים אסורין כדאמרין טעמא לקמן אצל לגבוה מיהא אסור הואיל וציפויין אסור אפי' צהנאה להדיוט וקרא לתא לי: או חילוף. אי לא כתיב קרא איכא לתלופי דינא: לא הנקר להויל מוסר. דלאאסכחן דאסור (ט' יא): **הכי** קאמרס א"כ ציענא לא **תחמוד** כו'. הלכך ליכא למימר או חילוף ולא הואיל ומדינא אחיא דאסור נעבד לגבוה לא לרץ קרא יאדקאמר: **אני** אקיימו כו'. הלכך איכא למימר או חילוף והואיל והוא מותר אפילו לגבוה ציפויין מותר: **פ"ל** מן הנקר ולא כל הנקר להויל **אם** הנעבד. דאסור לגבוה וכיון דאסור לגבוה ציפויין אסור אף להדיוט דקרינא ציה לא תחמוד וגו': ציס גליא. יגאלשון גוצה יז (ל"א) צית כלייא כמו כלוא כליון. ל"א צית כריא צית הכסא לשון כרו שומה (ירמיה יח): **מעניינא** דקרא. דלשכח דצברוע נסיב קרא צצמה וצבנר עבודת כוכבים נסיב לשון צקר: **מוקצה**. שהקצוה לצורך תקרונת עבודת כוכבים: **אם** **סגוגה**. שהמית את האדס עבד אחד דלא מיסתקיל: **אס** **נאמר** רובע. דאסור להקדצה והלא שניהס שוין דלס היו צ' עדיס דצבר שניהס נטקלין: **אני** **נוגח**. לא עשה צו אונס כלאון לענין סקילה דמתן (צ"ד ק נט).

שור כי יגס' (שמות כח) ולא שיגיסוהו אחרים: **משלס** **הו** עליו **אם** **הסופר**. אע"פ שהשור נטקל: **והאי** **מנא** **מייסי** **מהכא**. דרובע ונרבע אסורין לגבוה: **שרע** **וקלות** **ל"ג**: שון אסורין. יז להקדצה (ו): **מוקצה** **יתרועע** ונרבע דצר ערוה. מוקצה ונעבד דגר עבודת כוכבים: **מוקצה** **שמוילא** זיעה ומסריח: **מן** **הכצשים** וגו'. קרא אחרינא אס מן האלן קרנבו מן הכצשים או מן העזיס לעולה: **לשנע** **שנים**. שהוקצה עד לו' שנים וצסוף ז' שנים יקריצוהו לעבדות כוכבים דהכי הוי מוקצה יא: **ופר** **כן** **שצע** **שנים**. שפיטעויהס שצע שנים אלמא הכי אורחיהו למעבד: **נעבד** **נמי** **הוה**. לא ידענא מהיכן נפקא: **ל"א** **אין** **איסור** **מוקצה** **אלא** **ל' ו' שנים**. ומו' שנים ואילין לא הוי מוקצה דמו לא מקרצי ליה דכתיב ופר שני שצע שנים אלמא דמשום דחלפין עליה ז' שנים אשתמי: **לעולם** **עצדוהו**. אללא מהסול לא גמרי מירי דמיוהו: **הוא**. חוץ. שחמטי מיד: **ונלילה** **הקריב**. דהכי כתיב [שופטים] ויעש לילה: וכלי

נפקא ליה א' מן הצאן מן הכבשים וי' מן העזיס ולתנא דבי ר' ישמעאל אן אורחיה דקרא לאישתעויי הכי: איזוהו מוקצה א' וי' לעבודת כוכבים וכו': אמר ר"ל אין אסור אלא מוקצה לשבע שנים שנאמר ויהי בלילה ההוא ויאמר א' [לו ה'] קח את פר השור אשר לאבדך ופר השני שבע שנים והתם מוקצה בלחוד הוה נעבד נמי הוה א"י אחא בר יעקב מוקצה לעבוד ולא עבדוהו רבא אמר לעולם עבדוהו וחדוש הוא כדר' אבא בר כהנא דאמר רבי אבא בר כהנא שמנה דברים התיירו באותו לילה חוץ ולילה זרות וכלי

נפיקא ליה א' מן הצאן מן הכבשים וי' מן העזיס ולתנא דבי ר' ישמעאל אן אורחיה דקרא לאישתעויי הכי: איזוהו מוקצה א' וי' לעבודת כוכבים וכו': אמר ר"ל אין אסור אלא מוקצה לשבע שנים שנאמר ויהי בלילה ההוא ויאמר א' [לו ה'] קח את פר השור אשר לאבדך ופר השני שבע שנים והתם מוקצה בלחוד הוה נעבד נמי הוה א"י אחא בר יעקב מוקצה לעבוד ולא עבדוהו רבא אמר לעולם עבדוהו וחדוש הוא כדר' אבא בר כהנא דאמר רבי אבא בר כהנא שמנה דברים התיירו באותו לילה חוץ ולילה זרות וכלי

נפיקא ליה א' מן הצאן מן הכבשים וי' מן העזיס ולתנא דבי ר' ישמעאל אן אורחיה דקרא לאישתעויי הכי: איזוהו מוקצה א' וי' לעבודת כוכבים וכו': אמר ר"ל אין אסור אלא מוקצה לשבע שנים שנאמר ויהי בלילה ההוא ויאמר א' [לו ה'] קח את פר השור אשר לאבדך ופר השני שבע שנים והתם מוקצה בלחוד הוה נעבד נמי הוה א"י אחא בר יעקב מוקצה לעבוד ולא עבדוהו רבא אמר לעולם עבדוהו וחדוש הוא כדר' אבא בר כהנא דאמר רבי אבא בר כהנא שמנה דברים התיירו באותו לילה חוץ ולילה זרות וכלי

מה מפני שיש בו: שתרובע עשו אונס כרצון. שאילו רבע בהמה לאונסה חייבת מיתה כרצון מה שאין כן בגונג כדמתן שור ואיצטרך אינו חייב מיתה שנאמר כי יגח שור ולא שניהתו: משלס את הכופר. לאחר מיתה כרכיבס סקיל וסלק חשור וגו' ואם רכסו ושרע לית וגו' וזה שייך לעיל טעמא דמעטיה קרא מן הבקר להוציא את הנעבד הא לאו הכי ציפוי מותר: **והא** **כרית** **ואבדתם** **את** **שכם** **כ"י** **הקשוי** **לשכם**. האי ואבדתם את שכם לא אתא אלא לחייב: **לכנות** **חלם** **שם**. לגנאי כגון ע"ז שקריה בית נאצי. כלומר גלוייה ומפורסמת לכל: קורין אותה בית כלאי. כלומר לכלות עיניהם: **גבי** **בהמה** **כרית** **אין** **תקפור** **לפי** **בהמה** **דלעקת**. הילכך מסביר בהמחא אתי למעוטי ננכס: ובק' מקושין נעבד דבתיב ויטורי את כבורס ברתבית שור. דהיינו בקר הוה נתן חסד ממשע להו מהכא לגרבע בהמחא ענכר כו': דמתן רכנן תרבע והמוקצה כו'. אם הקדישן: הרי הן בקדשים שקדם מום עובר להקדישן. דכל הני לאו גבי מומין כתיבי: **וגביי** **מום** **קבוע** **לפית** **עליין**. כיון קדשים שקדם מום עובר להקדישן: ומנין שאורים לבני מנח דבת' כי משחתם רמ' כו'. ורבע מוקצה ונעבד מימעטי מהשחתה [דהיינו] עררה וע"ז. ואתנן ומחיר כתיב בקרא דאסור למנזח: **ושאין** **המום** **פוסל** **בו**. כגון בעופות לא ממשע ליה האי דאמר מר כל שהמום כו': מן הכבשים וכן העזים. וי"ז דומן העזים הרי אלו ג' מינוטי: אורחיה דקרא לאישתעויי הכי. ולאו

לפי שחורן (לארץ) היה ולילה (יהיה ולא לה) דלא היה זמן הקרבת זרות דלא היה כהן

שיטה מקובצת

כי משחתם בהם מום במ מאי תלמודא. ל"א ירושלמי מאי תלמודא ה"ק מנין שאסורין שנאמר כי משחתם בהם מום במ ואמר מר כי שהמום פוסל בו ושאין המום פוסל בו אין השחתה פוסלת בו דכתיב כי משחתם וגו' ותנא דבי ר' ישמעאל כל מקום שנא' השחתה אינו אלא דבר ערוה הו' (ע"ז כב ע"ב): נפקא ליה פושל חוללת זמן ומוזהר. ל"א ירושלמי נפקא ליי מדינאין מן הצאן ומן הכבשים וכן העזיס חתח הרי אלו מינוטין פרט לזקן וחוליה ומוזהר והאי גנא מבר מן הצאן ומן הכבשים ומן העזיס אורחיה דקרא הוא:

מסורת הש"ס

(א) ע"י מוס' ע"ז ד' מ"ה ע"א ד"ה מנא קמא. ש"מ: א' ע"ז מו: מה: א' צ"ק מו: ד' סנהדרין ט. כבודות מו. ע"ז כ: חולין כג, ס) ונכרות מנא. ע"ש, א' ע"י מוס' צ"ב קטע: ד"ה חוקן,

הגהות הב"ח

(א) גבי צית כרית (כרית) מו"מ וי"ב כרית כלייא: (ב) שם אחיו מוקלע המוקצה נעבדות כוכבים: (א) רש"י ד"ה נעבד שהוא וכו' דלסור וקאמר א"כ וכו' לא לרץ קרא וקאמר אלי כלי' והס"א: (ד) ד"ה שכן וכו' להקרינא הס"ד ואח"כ מ"ה דבר ערוה ורבע ונרבע ואח"כ ד"ה דבר ע"ז מוקצה ונעבד:

הגהות הגר"א

[א] גבי' והסמך ואבדתם כו'. וקרא תיכא אלא וי"ב אחי דף לנעזים: [ב] שם אורחיה דקרא כו'. אצל מן הכצשים כו' טלה מומין: [ג] רש"י ד"ה ה"צ וקאמר כו'. קרא הס"ד ומס"ד וקאמר אלי והס"א:

מוסף רש"י

בית גליא. לשון גובה גלי (ע"ז מו. וגי' בריית' גלי לשון גובה). בית כריא. לשון מפירה ופסלות (שם). להוציא את המוקצה. שימרו לקריב לע"ז (ב"ק ט) שהוקצה והופרס לצורך עבודת כוכבים (בבברות מה). את הגונגה. את האדס נתמ' (שם) שהמית את האדס ע"פ עד אחד או ע"פ צעלס ומפטר מן הסקילה (ב"ק מ). אם נאמר רובע למה נאמר גונגה. הרי עשיתן שוין נעבדיה לענין סקילה צמקוס עדים (שם). שהקריב עושה אונס כרצון. דנרבע מניס הוא ומסקל כרונע, דמניס ואת הנמחה מהמניס הוא שאין כן בגונגה. נמח לא עשה צו אונס כליון. דכתיב כי יגח ולא שיהי' אסור (שם). ח"ל. גבי הקדשת, לא כי משחתם בהם מום במ. לא יעלו לכס. דכין שסמיה צין מוס פוסלס כסס (חולין כג). דבר ערוה. רובע ונרבע. ועבודת כוכבים. נעבד. שהשחתו לנמחמו (שם). כי השחית כל בשר. דידו המנול כמור, וידו המנול עטורס קלקל, דכתיב (דלעזס) ו יקחמו לשם נאס וגו', שיהי' מוקקין לגבי רעיון ולכל כהמה ומי' (חולין שם וכע"ז שנהר"ז וי' וי"ב כג). כל שהמום פוסל בהן כו'. דהא אקשינאו רממנא למוס דמני כו' משחתם כסס מוס כס (בבברות ז, ו).

רבינו גרשום

אמר רב אשי איצטרך משום דאיכא למימר מעיקרא דינא פירכא מה לבעל מום שכן מומו ניכר אלא העולם תאמר כו': ומה אתנן ומחיר שציפוי מותרין. אם ציפוי עליהן תקרה של כסף ושל זהב מותר ציפויין הון עצמן אסורין: **נעבד** **שציפוי** **אסור**. לא תחמוד כסף וזהב עליהן וגו': אינו דין שהוא אסור אצלום או חילוף. כלומר אני אומר חילוף הוברר להחיר ומה אתנן ומחיר שוין אסורין בפירוש מן התורה וציצור מותר נעבד שהוא מותר למנזח שלא צעניו שאסור בפירוש מן התורה אינו דין שציפוי מותר: אמר לו בעל הדין ראשון אם כן לדברין שאתה רוצה להחיר ציפוי נעבד בביאלת א"ל תחמוד כסף וזהב עליהן וגו': אמר לו אני אקיימנא בדבר שאין בו רוח חיים. כלומר נעבד שאין בו רוח חיים ציפויין אסור אבל נעבד דבר שיש בו רוח חיים כגון בהמה תואיל והיא מותר כדאמרין היא ציפוי מותר להכי איצטרך מן הבקר להוציא את הנעבד: והאי יאשנא אחרינא אימא אשכחן כו' לא אמר לו רבי: **אם** **אמר** **גונח** **לפת** **חוצר** **לחוציא** **רובע**. שאלן מן הגונח דמתן שור ואיצטרך

הוא חייב מיתה שנאמר כי יגח שור ולא שניהתו: משלס את הכופר. לאחר מיתה כרכיבס סקיל וסלק חשור וגו' ואם רכסו ושרע לית וגו' וזה שייך לעיל טעמא דמעטיה קרא מן הבקר להוציא את הנעבד הא לאו הכי ציפוי מותר: **והא** **כרית** **ואבדתם** **את** **שכם** **כ"י** **הקשוי** **לשכם**. האי ואבדתם את שכם לא אתא אלא לחייב: **לכנות** **חלם** **שם**. לגנאי כגון ע"ז שקריה בית נאצי. כלומר גלוייה ומפורסמת לכל: קורין אותה בית כלאי. כלומר לכלות עיניהם: **גבי** **בהמה** **כרית** **אין** **תקפור** **לפי** **בהמה** **דלעקת**. הילכך מסביר בהמחא אתי למעוטי ננכס: ובק' מקושין נעבד דבתיב ויטורי את כבורס ברתבית שור. דהיינו בקר הוה נתן חסד ממשע להו מהכא לגרבע בהמחא ענכר כו': דמתן רכנן תרבע והמוקצה כו'. אם הקדישן: הרי הן בקדשים שקדם מום עובר להקדישן. דכל הני לאו גבי מומין כתיבי: **וגביי** **מום** **קבוע** **לפית** **עליין**. כיון קדשים שקדם מום עובר להקדישן: ומנין שאורים לבני מנח דבת' כי משחתם רמ' כו'. ורבע מוקצה ונעבד מימעטי מהשחתה [דהיינו] עררה וע"ז. ואתנן ומחיר כתיב בקרא דאסור למנזח: **ושאין** **המום** **פוסל** **בו**. כגון בעופות לא ממשע ליה האי דאמר מר כל שהמום כו': מן הכבשים וכן העזים. וי"ז דומן העזים הרי אלו ג' מינוטי: אורחיה דקרא לאישתעויי הכי. ולאו

לפי שחורן (לארץ) היה ולילה (יהיה ולא לה) דלא היה זמן הקרבת זרות דלא היה כהן